

Ondřej Stolička, Slavnostní vjezd Amálie Vilemíny Brunšvicko-Lüneburské do Vídně roku 1699, České Budějovice 2013, Bakalářská práce Historického ústavu Filozofické fakulty JU, 70 s.

Posudek oponenta bakalářské práce

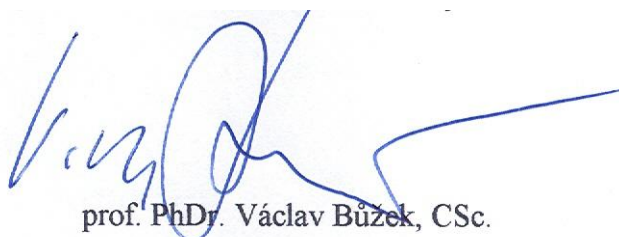
Z názvu posuzovaného kvalifikačního spisu vyplývá, že Ondřej Stolička si zvolil jako téma bakalářské práce problematiku slavnostního vjezdu Amálie Vilemíny Brunšvicko-Lüneburské do Vídně roku 1699. Obsah textu však ukázal, že autor věnoval hlavní pozornost popisu přípravy a průběhu svatby, kterou uzavřel s uvedenou šlechtičnou Josef I., a to nejprve per procuram v Modeně a následně ve Vídni. To ve skutečnosti znamenalo, že cesta urozené dámy do habsburské metropole vykazovala v zásadě spíše rysy „přínosu“ nevěsty než slavnostního vjezdu spojeného s korunovací nebo následným holdem. Je možné předpokládat, že rozdíly ve vjezdech, které se lišily svým posláním, se zřejmě projeví v užití odlišných symbolů při doprovodných performancích. V té souvislosti lze litovat, že autor nevěnoval bližší pozornost symbolické výzdobě italských a rakouských měst, do nichž vjížděla mladá nevěsta při cestě z Modeny do Vídně, přestože prameny takovou možnost nabízejí.

Ačkoli se autor v úvodu práce proklamativně přihlásil k metodologickým východiskům symbolické komunikace a rezolutně odmítl pouhý popis slavností (s. 7), nevyužil zvoleného přístupu beze zbytku. Navzdory metodologickému prohlášení jsou stručné kapitoly o sňatkových strategiích Habsburků, o svatbě per procuram a cestě nevěsty do podunajské metropole v zásadě popisem faktů, která Ondřej Stolička načerpal hlavně z literatury a vydaných pramenů. Název kapitoly Sňatkové strategie Habsburků očima hannoverského kurfiřta Arnošta Augusta není v souladu s jejím obsahem a především metodologickým ukotvením. Přístup „nahlížení očima“ vyžaduje historikovu práci s osobními prameny, k níž však v tomto případě nedošlo. Navzdory autorovu úsilí zůstala interpretace symbolů použitých při výzdobě efemerní architektury ve Vídni za jejich vypovídacími možnostmi, jak je na první pohled patrné z ikonografických pramenů, které jsou reprodukovány v příloze práce. Navíc nelze přehlédnout, že Ondřej Stolička byl při výkladu symbolického významu výzdoby velmi závislý na domácí literatuře, která se ovšem zabývala slavnostními vjezdy zvláště zemských vládců v pozdním středověku a 16. století. Přestože řada symbolů jistě také v pozdější době promlouvala obdobnou řečí, jsem přesvědčen o tom, že barokní estetika mohla volit jiné výrazové prostředky. Automatické přenášení významu středověkých a

renesančních symbolů do sklonku 17. století nepovažuji za metodologicky správné. Lze v tomto smyslu postřehnout barokní inovace?

Z hlediska uchopení svatebního rituálu, o němž práce hlavně pojednává, postrádám zmínky o svatební smlouvě a právním pojištění sňatku. Svatba per procuram nebyla typická pouze pro 17. století, jak autor uvádí (s. 23). Přestože práce je napsána srozumitelným jazykem, zůstala v textu řada formálních a zvláště pravopisných chyb (s. 6, 10, 12, 13, 15, 20, 21, 25, 29, 30, 36, 37, 38, 41, 42, 47, 48, 54), především v interpunkci a shodě podmětu s přísudkem. Proč Ondřej Stolička opakovaně píše ve slově augustiniáni velké „a“? Výhrady mám rovněž k uspořádání bibliografie. Podle jakých kritérií autor zařazoval do soupisu více prací od jednoho autora?

Navzdory volbě badatelsky závažného tématu a nesnadné práci s cizojazyčnou literaturou i prameny zůstala práce zvláště v metodologickém ohledu interpretačně nedotažená. Navíc autor v textu pojednal o něčem jiném, než uvedl v názvu. Bakalářskou práci Ondřeje Stoličky doporučuji k obhajobě a vzhledem k výše uvedeným nedostatkům metodologické, interpretační a formální povahy navrhuji klasifikovat ji stupněm **velmi dobře**.

prof. PhDr. Václav Bůžek, CSc.

České Budějovice 9. srpna 2013